

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: Z. Š.
proti
žalovanému: Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí
sídlem Náměstí 3, 739 11 Frýdlant nad Ostravicí

o žalobě na ochranu proti nečinnosti

takto:

- I. Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí **je povinen** vydat rozhodnutí ve věci dodatečného povolení stavby vedené u žalovaného pod spisovou značkou MUFO_S 2430/2023, zn. MUFO 69357/2023, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 2 000 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou došlou soudu dne 30. 1. 2024 domáhala ochrany proti nečinnosti Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí (dále také jen „stavební úřad“ nebo „žalovaný“), která měla spočívat v tom, že žalovaný nevydal rozhodnutí ve věci dodatečného povolení stavby hospodářské budovy na pozemku parc. č. XA v k. ú. X vedené u žalovaného pod sp. zn. MUFO_S 2430/2023, zn. MUFO 99357/2023.

2. Žalobkyně uvedla, že se obrátila na Krajský úřad Moravskoslezského kraje (dále také jen „KÚ MSK“) s žádostí o učinění opatření proti nečinnosti, přičemž jí bylo ze strany krajského úřadu sděleno, že stavební úřad ve věci dodatečného povolení předmětné stavby opatřením ze dne 22. 6. 2023 vyzval stavebníka k doložení nutných podkladů a stanovil mu zároveň lhůtu k jejich předložení do 31. 12. 2023; na tuto dobu přitom řízení přerušil. Stavební úřad tedy nebyl nečinný. Podle žalobkyně lhůta pro vydání rozhodnutí uplynula již před přerušením řízení dne 22. 6. 2023. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012-20, resp. rozsudek podepsaného soudu ze dne 25. 4. 2023, č. j. 22 A 57/2022-57.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2021, č. j. 2 As 93/2021-34 s tím, že nelze paušálně vyhovět nečinnostní žalobě vždy, když došlo k uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí ještě před případným přerušením řízení, ale je nutné zkoumat stav správního řízení ke dni rozhodování soudu a pokud je řízení přerušeno, zabývat se důvodností tohoto přerušení. Dodal, že dne 21. 12. 2023 obdržel žalovaný žádost vlastníka stavby o prodloužení lhůty k odstranění nedostatků žádosti; této žádosti vyhověl, neboť došlo ke změně zpracovatele dokumentace stavby, přičemž k této dokumentaci ještě nebyla vydaná potřebná vyjádření a stanoviska. Usnesením ze dne 1. 3. 2024 tedy lhůtu k odstranění nedostatků žádosti prodloužil do 31. 8. 2024 a současně rozhodl o přerušení řízení do 31. 8. 2024. Vzhledem k uvedenému navrhl žalobu zamítnout.
4. Žalobkyně následně v reakci na vyjádření žalovaného podáním ze dne 22. 4. 2024, kterým současně vyjádřila nesouhlas s rozhodnutím věci v její nepřítomnosti, doplnila žalobní argumentaci tak, že má za to, že důvodem prodloužení lhůty a s tím spojením přerušování řízení do 31. 8. 2024 je s největší pravděpodobností probíhající projednání návrhu změny č. 3 územního plánu Frýdlantu nad Ostravicí. Neobstojí názor žalovaného, že prodloužení lhůty k odstranění nedostatků žádosti je v souladu s § 39 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).

Zjištění z obsahu správních spisů

5. Krajský soud pro účely posouzení věci zjistil z obsahu spisu následující skutečnosti.
6. Stavební úřad zahájil opatřením ze dne 23. 11. 2022 řízení o odstranění stavby hospodářské budovy na pozemku parc. č. XA v k. ú X.
7. Stavebník M. M. podáním ze dne 11. 1. 2023, doplněným podáním ze dne 2. 3. 2023 požádala o dodatečné povolení předmětné stavby. Usnesením ze dne 22. 6. 2023 vyzval stavební úřad stavebníka k odstranění vad žádosti o dodatečné povolení stavby, a to ve smyslu § 86 odst. 2 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „starý stavební zákon“) k předložení stanoviska vlastníků veřejné technické infrastruktury a ve smyslu § 86 odst. 2 písm. e) starého stavebního zákona k předložení dokumentace pro vydání územního rozhodnutí. Lhůtu k předložení uvedeného stanovil stavební úřad do 31. 12. 2023, zároveň ve smyslu § 111 odst. 3 starého stavebního zákona řízení o dodatečném povolení stavby přerušil do 31. 12. 2023.
8. Žalobkyně se dne 29. 5. 2023 obrátila na KÚ MSK s žádostí o přijetí opatření proti nečinnosti stavebního úřadu, přičemž její žádost nebyla krajským úřadem shledána důvodnou.
9. Dne 21. 12. 2023 se stavebník obrátil na stavební úřad s žádostí o prodloužení lhůty k odstranění nedostatků své žádosti. Svou žádost přitom nijak neodůvodnil.

10. Usnesením ze dne 1. 3. 2024 prodloužil stavební úřad v souladu s § 39 odst. 2 správního řádu lhůtu k odstranění nedostatků žádosti dle usnesení ze dne 22. 6. 2023 do 31. 8. 2024 a současně podle § 111 odst. 3 starého stavebního zákona ve spojení s § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušil řízení do 31. 8. 2024. Uvedené odůvodnil stavební úřad tím, že v dané věci došlo ke změně zpracovatele dokumentace, ke změně názvu a účelu stavby a k nově zpracované dokumentaci ještě nebyla vydána požadovaná vyjádření a stanoviska.
11. Ze správního spisu přitom nevyplývá, že by došlo ke dni podání žádosti o prodloužení lhůty k odstranění nedostatků žádosti ke změně zpracovatele dokumentace, či že by již byla zpracována nová dokumentace.

Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud posoudil žalobu v intencích ustanovení § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí ve smyslu § 81 odst. 1 s. ř. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci rozhodl u ústního jednání 12. 6. 2024, ke kterému se žalobkyně nedostavila a svou nepřítomnost neomluvila. Soud tak jednal v její nepřítomnosti.
13. Podle § 129 odst. 2 věta sedmá starého stavebního zákona, v řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115.
14. Podle § 111 odst. 3 starého stavebního zákona, pokud žádost neobsahuje požadované náležitosti, stavební úřad vyzve stavebníka k jejímu doplnění a řízení přeruší; usnesení o přerušení se oznamuje pouze stavebníkovi.
15. Pro posouzení předmětné věci je podstatných několik skutečností.
16. Je pravdou, jak uvádí žalobkyně v žalobě, že ve smyslu závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012-20, *„pokud k přerušení správního řízení došlo až po té, kdy lhůta pro vydání rozhodnutí správního orgánu již uplynula, nemá toto následné přerušení za následek obnovení lhůty pro rozhodnutí správního orgánu, a tudíž ani nijak neovlivňuje běh lhůty pro podání nečinnostní žaloby.“*
17. Zároveň je v projednávané věci zřejmé, že v projednávané věci bylo řízení o dodatečném povolení stavby přerušeno ze strany stavebního úřadu po uplynutí nejzazší možné lhůty k vydání rozhodnutí ve smyslu § 112 odst. 3 starého stavebního zákona, tedy po uplynutí 90 dnů (řízení bylo zahájeno žádostí stavebníka dne 11. 1. 2023, usnesení o přerušení řízení bylo vydáno dne 22. 6. 2023).
18. Nicméně nelze v projednávané věci přehlédnout, že stavební úřad byl *povinen* přerušit řízení ve smyslu § 111 odst. 3 starého stavebního zákona. Na věc tedy dopadají také závěry přijaté Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 15. 6. 2021, č. j. 2 As 93/2021-34. V něm NSS dovodil, že *„je v souladu se závěry výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Ans 8/2012 - 50, nutné zopakovat a uzavřít, že ani případné průtahy v řízení, které předcházely rozhodnutí o přerušení řízení, nemohou nic změnit na tom, že je-li správní řízení důvodně přerušeno, nemůže soud správnímu orgánu přikázat, aby o věci rozhodl. Takovým výrokem by totiž mohl správní orgán postavit do neřešitelné situace, kdy je soudem nucen vydat rozhodnutí i za okolností, kde je podle zákona povinen řízení přerušit.“*
19. V citovaném rozsudku ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Ans 8/2012 - 50 Nejvyšší správní soud připomněl, *„že v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s., viz také např. rozsudky*

ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008 11; 62, ze dne 15. 3. 2010, č. j. 8 Ans 1/2009 11; 72, č. 2258/2011 Sb. NSS, či č. j. 6 Ans 7/2012 11; 35).“ Zároveň uvedl: „Bylo-li správní řízení o žádosti stěžovatele důvodně přerušeno, jak nyní potvrdil i Nejvyšší správní soud, městský soud správně nepřikázal správnímu orgánu, aby ve věci rozhodl. Případné průtahy v řízení, které předcházely rozhodnutí o přerušení řízení, nemohou na tomto závěru nic změnit (srov. rozsudek čj. 6 Ans 7/2012 -35).“ Z uvedeného učinil NSS závěr, že je-li ke dni rozhodnutí soudu správní řízení přerušeno, soud nemůže vyhovět žalobě na ochranu proti nečinnosti s odkazem na předchozí nečinnost správního orgánu, ale má se zabývat důvodností samotného přerušení. Uvedené závěry jsou ostatně zcela v souladu s konstantní judikaturou NSS, vycházející z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č.j. 7 Ans 10/2012-46, že v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti je soud oprávněn k řádné žalobní námitce jako součást skutkového stavu věcně zkoumat důvodnost přerušení správního řízení.

20. Jelikož žalobkyně ve svém podání ze dne 22. 4. 2024 zpochybnila důvodnost prodloužení lhůty usnesením stavebního úřadu ze dne 1. 3. 2024 a souvisejícího přerušení řízení o dodatečném povolení stavby do 31. 8. 2024, zabýval se soud primárně právě důvodností přerušení řízení uvedeným usnesením.
21. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, stavební úřad prodloužení lhůty k odstranění nedostatků žádosti a zároveň přerušení řízení do 31. 8. 2024 odůvodnil tím, že v dané věci došlo ke změně zpracovatele dokumentace, ke změně názvu a účelu stavby a k nově zpracované dokumentaci ještě nebyla vydána požadovaná vyjádření a stanoviska.
22. Nicméně je nutné zdůraznit, že ze správního spisu nikterak nevyplývá, že by došlo ke dni podání žádosti o prodloužení lhůty k odstranění nedostatků žádosti ze strany stavebníka ke změně zpracovatele dokumentace, či že by již byla zpracována nová dokumentace. Je tedy zřejmé, že stavební úřad vycházel ze skutečností, které ze správního spisu neplynou a nebyly především ani tvrzeny stavebníkem v žádosti o prodloužení lhůty.
23. Podle § 39 odst. 1 správního řádu, správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, popřípadě i tomu, jehož se jinak přímo dotýká.
24. Podle § 39 odst. 2 správního řádu, lhůtu určenou správním orgánem může na žádost účastníka správní orgán za podmínek stanovených v odstavci 1 usnesením přiměřeně prodloužit.
25. Z citovaných ustanovení vyplývá, že správní orgán (v projednávané věci stavební úřad) může již jednou stanovenou lhůtu k provedení procesního úkonu prodloužit, avšak za podmínky, že
 - (i) se jedná o lhůtu přiměřenou,
 - (ii) je-li toho zapotřebí
 - (iii) určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků.
26. Krajský soud především dospěl k závěru, že žádost o prodloužení lhůty podaná stavebníkem dne 21. 12. 2023 za situace, kdy od podání žádosti stavebník neučinil (jak vyplývá ze spisu) žádný úkon směřující k odstranění nedostatků své žádosti o dodatečné povolení stavby a zároveň, kdy svou žádost *ničím* neodůvodnil, nebyla důvodná. Z uvedeného tak vyplývá, že prodloužení lhůty stavebníkovi nebylo potřeba a nebylo namístě. Jakkoli stavební úřad své

rozhodnutí odůvodnil určitými skutečnostmi, tyto nejen, že nebyly stavebníkem ani tvrzeny, ale nevyplývají ani nijak z obsahu správního spisu.

27. Je tedy nutno učinit závěr, že nebylo-li důvodné prodloužení lhůty stavebníkovi k odstranění nedostatků žádosti o dodatečné povolení stavby, nebylo zásadně důvodné ani přerušení řízení do 31. 8. 2024.
28. Z uvedeného vyplývá, že ačkoli ke dni rozhodnutí soudu je řízení o dodatečném povolení stavby přerušeno, je třeba učinit závěr o nečinnosti žalovaného, neboť tento nejpozději po uplynutí lhůty pro odstranění nedostatků žádosti do 31. 12. 2023 dle usnesení žalovaného ze dne 22. 6. 2023, nevydal ve věci rozhodnutí, ačkoli již uplynula zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí. Žalovaný je tedy v předmětném správním řízení nečinný.

Závěr a náklady řízení

29. Krajský soud proto ve smyslu § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí v předmětné věci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
30. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně byla v řízení úspěšná a má tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení žalobkyně jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 2 000 Kč za podání žaloby. Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení tuto částku. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je přípustná** kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 12. června 2024

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu